

nu ikke troer, at man skal give en saadan Bestemmelse, uden at der er nogen Nødvendighed eller siensynlig nyttig Anvendelse for den, saa skal jeg fraraade Vedtagelsen af Udvalgets Forslag.

Krieger: Jeg troer, at den ærede Krigsminister pressede noget for stærkt den ærede Drøfverser's milde og velvillige Udtryk; jeg troer, at der blev lagt for Meget ind i den ærede Drøfverser's Udtalelse, saavel forsaavidt angaaer, hvad der nærmest ligger i dette Forslag, som ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Betydning det kunde faae. Hvis Udvalgets ærede Formand (Brock) havde været tilstede fra Forhandlingernes Begyndelse, tvivler jeg ikke paa, at han strax vilde have tilføjet — Noget, han maaskee senere, efter at have hørt Forhandlingerne, vil gjøre — hvad han anseer for heifsigtmæssigt og rigtigt til lidt nærmere og bestemtere at forklare Udvalgets Opfattelse af Uendringforslagets Betydning. Det har jo tildeels en retlig Side, og det var vel ikke umuligt, at den ærede Drøfverser's Udtalelser i saa Henseende ikke vare aldeles stringente eller saa skarpe, at de taalte, om jeg maa sige, den haarde Medfart, som blev dem tildeel fra den hvitærede Krigsministers Side. Hvad nu selve Forslaget angaaer, skal jeg villigt indrømme, at det ikke er saa særdeles vigtigt. Smidlertid troer jeg dog, at det har sin Betydning, navnlig ligeoverfor den Maade, hvorpaa i Almindelighed efter en temmelig lang Praxis Krigsministeren i saadanne Spørgsmaal pleier at stille sig ligeoverfor Finansministeren; det er mere en principiel Betydning, som kan tilkomme Forslaget, end en praktisk. Jeg troer nu ikke, at de Betragtninger, som den ærede Minister gjorde gjældende mod Forslaget, ganske stemme med Tingenes virkelige Stilling. Jeg skal foreløbig omtale det Punkt, hvorpaa Krigsministeren gjentagne Gange lagde megen Vægt, nemlig den formeentlige Uoverensstemmelse, som, hvis Uendringforslaget vedtages, vilde fremkomme mellem den nærværende Lov for Land-Krigsministeriets Vedkommende og Loven af 1869 for Marineministeriets Vedkommende. Det faae jo unægteligt ganske plaufibelt ud, og

det kunde synes noget besynderligt, om man vilde opstille en Regel med Hensyn til Land-Krigsministeriets Beregninger, som ikke var opstillet for et Aar siden med Hensyn til Marineministeriets; men derved oversees dog det Moment, som er bestemmende for hele Spørgsmaalets Afgjørelse, nemlig at i denne Mellemtid er der kommet en almindelig Lønningsslov, som har opstillet Regler om et Forhold, der ikke tidligere har været Gjenstand for udtrykkelige Bestemmelser i de enkelte Lønningsslove. Endnu er, saavidt vides den almindelige Lønningsslov ikke stadfæstet — ialfald har jeg ikke hørt det blive meddeelt — men der kan jo ikke være Tvivl om, at den vil blive det, og først ved den er det, at den Regel er blevet opstillet i den konstitutionelle Tids Lovgivning, som oftere har været omtalt, og som gaaer ud paa at fastsætte deels Finansministerens og den vedkommende Sagministers Stilling med Hensyn til Gage- lovenes Anvendelse, deels de vedkommende Embedsmænds Stilling ligeoverfor de vedkommende Ministre. Denne Regel findes som bekjendt i § 12 af den almindelige Lønningsslov. Det er altsaa det Nye, som er kommet frem, siden Loven af 1869 om Sottillæg vedtoges, og det er saaledes ganske naturligt, at Opmærksomheden nu med Hensyn til Landtillæg henledes paa et Spørgsmaal, som dengang ikke kom til særlig Behandling, fordi den almindelige Lønningsslov endnu ikke forelaa. Dette som Udgangspunkt. — Det Spørgsmaal, som altsaa foreligger, er Spørgsmaalet om Forholdet mellem Grundsaetningerne i den almindelige Lønningsslovs § 12 og nærværende Lønningsslov eller, som jeg ogsaa kan sige, det angaaer en enkelt Anvendelse af de almindelige Regler om Forholdet mellem Finansministeren og vedkommende Sagminister med Hensyn til finansielle Loves Fortolkning og Anvendelse og begge Forhold ligeoverfor de vedkommende Embedsmænd. Naar jeg nu skal sige, hvad der efter min Mening har været Hovedanledningen til Bestemmelsen i den almindelige Lønningsslov, saa har det ikke nærmest været Duffet om at give en Norm for Forholdet mellem Finansministeren og vedkommende Sagminister, men det har været